

1

Příchod neobyčejně krásné ženy do restaurace Na vyhlídce vzbudil stejnou pozornost jako nečekané připlutí královské plachetnice do malého zapomenutého přístavu. Byla tak nádherná, že štangasti u rohového stolu, ne nepodobní ztrouchnivělým rybářským bárkám u rozpadávajícího se mola, přestali na chvíli mazat karty. Dědek Choura si dokonce kapesníkem otřel své věčně opocené zamatlané brýle a mžouravě zaostřil očka s šesti dioptriemi na příchozí. Kráska pozdravila velmi příjemným sametovým hlasem. Doprovázel ji sotva dospělý vyčouhlý mladík snažící se tvářit sebejistě. I on vypustil ze svých úst zvuk, který mohl být také při značné dávce dobré vůle považován za pozdrav. Za pozornosti všech přítomných zamířila nesourodá dvojice společně ke stolu u okna. Výrostek ledabylou klátivou chůzí nezaujal, zato na krásku s ladnými pohyby byl neobyčejně příjemný pohled. Její dokonalá postava i vlnící se boky probudily ve všech přítomných jakési dávno zapomenuté rozechvění.

Mládenec naprosto postrádal jakoukoliv představu o slušném, nebo snad dokonce kavalírském chování. Nejenže nenechal dámu vybrat si místo, ale ani ho nenapadlo ženě galantně odsunout židli a počkat, až usedne. Dřepnul si neomaladě jako první tak, aby mu nic nerušilo výhled z okna, a otráveně se znuděným výrazem zíral do hradby zeleně před restaurací. Kráska se posadila naproti němu, čímž mu znemožnila pozorovat už tak jednotvárný obraz za oknem. Vydala z kabelky zrcátko, zkontrolovala, zda nic nekazí její dokonalý vzhled, opět ho uklidila a kabelku odložila na vedlejší židli. Rozhlédla se po lokále, načež příjemným úsměvem naznačila vrchnímu, že může přijít nabídnout své služby. Ten na své tváři dokázal vyloudit profesionální výraz číšníků z lepších podniků, o kterém se domníval, že už nikdy nedostane příležitost k jeho

použití, a velmi pohotově přispěchal ke stolu nových hostů. V dědcích v protilehlém rohu místnosti, samozřejmě usazených co nejbližší výčepu, začala klíčit mírná závist. K nim většinou přicházel minimálně až po dvojím zavolání a rozhodně ne s tak vlídným výrazem. Jenže dáma, na rozdíl od nich, měla pro číšníka větší přitažlivost nejen kvůli svým půvabům, ale také uměl podle jejího oblečení i chování rozpoznat lepšího hosta, který jistě dokáže ocenit ochotu a nebude skoupý na slušnější zprostituté. Navíc byl dvojici vděčný za vytržení z nekonečné nudy.

Páteční odpoledne na konci září bylo pro číšníka stejně nezáživné jako každé jiné všední odpoledne po celý rok. Personál restaurace se nespočetněkrát snažil přesvědčit vedení podniku o posunutí otvírací hodiny na pozdější čas. Možná těch několik dědků, ucucávajících nekonečnou dobu jedno pivo, stálo někomu nahoře za otevření už ve tři hodiny odpoledne. Kdyby alespoň mohl ubíjet čas pozorováním něčeho zajímavého za velkými okny restaurace, ale Na vyhlídce se to tady už dávno jmenovat nemělo. Jméno restaurace platilo v době její stavby za první republiky, kdy žádné stromy před budovou nerostly. Po letech někoho v rámci nějaké bohulibé, nebo v nových poměrech spíše soudruhůmlibé akce, napadlo vysadit před průčelí budovy řadu stromků. Sice celkem v dostatečné vzdálenosti, jenže o jejich budoucí výšce nepřemýšlel tehdy nikdo, takže hosté postupně přicházeli o krásný výhled do krajiny, až o něj přišli úplně. Vrchní dříve pracoval v různých restauracích v krajském městě. Poté, co si jeho manželka po odchodu dětí z domova usmyslela přestěhovat se na vesnici, aby mohla chovat zvířata a věnovat se pěstitelským experimentům na vlastním pozemku, skončil tady. Přes týden obsluhoval pouze několik stálých štamgastů pomalu propíjejících finanční limit povolený jejich drahými polovičkami, sem tam zamilovaný páreček hledající odlehle romantické místo nebo nějakého nadšeného turistu v důchodovém věku. Pouze víkend přinesl výrazné oživení v podobě trempů či obyvatel blízkých chat a chalup. Potom tady bývalo už navečer docela živo a někdy i veselo. Do tohoto oživení ovšem zbývala ještě nekonečná doba.

„Budete si přát?“ pronesl úslužně.

„Něco k jídlu, je-li to možné,“ požádala dáma.

„Samozřejmě. Hned vám přinesu jídelní lístek. A k pití?“

„Pivo,“ zahučel mládenec temným hlasem.

„Mladému pánovi pivo ne. Raději mu doneste nějakou limonádu, nejlépe Kofolu. Můžete mu ji klidně natočit do půllitru,“ změnila jeho objednávku s nádechem zlomyslnosti. Směrem k chlapci dodala nekompromisním hlasem: „Večer se budeš ještě učit. Po pivu ti nepoleze do hlavy už vůbec nic.“ Mladý pán se zatvářil, jako kdyby přišel na rande a namísto roztouženého děvčete s otevřenou náručí ho čekal její otec se žádostí o složení uhlí na celou zimu a nádavkem ještě utržil násadou lopaty št'ouchanec do žeber. Nepokusil se protestovat. Nejspíš moc dobře věděl, že je to zbytečné.

„A mně minerálku. Neslazenou prosím. Děkuji,“ odpověděla s příjemným úsměvem. Obsluhující obratem přinesl dva jídelní lístky a odběhl pro žádané nápoje. Po malé chvíli postavil lahev minerálky spolu se sklenicí před ženu, limonádu před jejího společníka. Ona, jak bylo nejspíš jejím dobrým zvykem, zdvořile poděkovala, mládenec, jak bylo asi zase jeho špatným zvykem, nikoliv. Zato se napil tak zhluboka a s takovou chutí, až to číšníka překvapilo. Spíše čekal, že hoch, podle toho, jak se předtím zatvářil, bude Kofolu ucucávat pomalu a s odporem.

„Máte prosím vybráno?“ pronesl po nezatelném zaváhání k ženě. Správně se měl obrátit na muže, který má objednávat, ale u mladíka nevěnujícího mu pozornost si tím, zda už je to muž nebo ještě dítě, nebyl příliš jistý. Navíc žena působila energicky a přes svůj pěstěný vzhled vypadala asi tak o patnáct let starší než její společník.

„Guláš,“ zahučelo opět jako ze studny z opačné strany stolu. Ignorovala ho a vrchní následoval jejího příkladu. Konec konců bylo jasné, kdo má v téhle dvojici hlavní slovo.

„To překvapení šéfkuchaře je příjemné spíše více, nebo méně?“ obrátila se s úsměvem na číšníka.

„Spíše více, madam, ale je trochu ostřejší.“

„Nevadí. Přineste nám ho dvakrát. S hranolky prosím,“ požádala. Kývl a odešel sdělit objednávku do kuchyně. Hoch se zatvářil ještě o stupeň otráveněji. „Guláš budeš mít na chalupě v sobotu i v neděli,“ pronesla směrem k němu hlasem, v němž už zazníval mírný nádech vzteku. „S kolínkama,“ dodala jedovatě. Okamžitě zaprotestoval.

„Kolínka nechci. Proč ne s knedlíkem?“

„Nekoupila jsem ho a patlat se s ním kvůli tobě nebudu. To by ses

musel jinak snažit. Jednou si k němu můžeš vzít chleba, jestli budeš chtít. Buď rád, že za ty svoje výkony ve škole vůbec dostaneš najíst. Nemůžu za to, že jsi přes prázdniny všechno zapomněl. Včetně schopnosti číst a psát. Letos maturuješ, ale tvoje výsledky za září jsou naprosto katastrofální. Když se neumíš sám učit, tak já už tě k tomu donutím. Mě taky nebaví trávit s tebou víkendy. Věčně hlídat, jestli se opravdu učíš, a zkoušet, jestli si z toho po pár hodinách aspoň něco vůbec pamatuješ. Probírat s tebou, čemu nerozumíš. Při tom, jak jsi kolikrát protivný, se mám opravdu co držet, abych ti občas jednu nestřelila. Rozhodně znám tisíce lepších způsobů, jak trávit svoje volno. Nedám ti pokoj, dokud se výrazně nezlepšíš. S tím, že bys neudělal maturitu, nepočítej ani náhodou. Zklamal jsi mě. Člověk by u tebe v osmnácti čekal, že už budeš mít dost vlastního rozumu, ale zatím je to s tebou v tomhle směru čím dál tím horší. Mohl sis doma dělat, co jsi chtěl. Tvoje škoda. Až ti dojde, že se můžeš učit přes týden, budeš mít zase v sobotu a v neděli volno. Posloucháš mě vůbec?“ neušel jí jeho nepřítomný výraz. Přikývnul. Tvářil se ovšem stále otráveněji. „Teď se snaž chovat a tvářit líp, nebo to ode mě na chalupě opravdu schytáš. Ať okolí trochu vidí, že jsme se u tebe o nějakou výchovu alespoň pokusili.“ Mluvila sice celou dobu poměrně potichu, ale přesto natolik zřetelně, že všichni v restauraci rozuměli každému slovu. Mládenec z toho musel mít neskutečnou radost.

Opravdu se pokusil o trochu příjemnější výraz, ale vyšel mu jen jakýsi nejistý, mírně ublížený škleb. Žena ho chvíli znechuceně pozorovala s výrazem rodiče, který stále více přemýšlí, zda je tento potomek opravdu jeho. Nedošlo v porodnici k nechtěné záměně? Tyhle případy se přece stávají. Proč ne jim? Jenže takové úvahy neměly cenu. Proč se vlastně rozčiluje, když on všechno pouští jedním uchem tam a druhým ven? Chvíli musela přehrabovat obsah kabelky, než našla krabičku amerik a zapalovač. Jednu z cigaret si zapálila a labužnický vyfoukla kouř. Hoch se toužebně zahleděl na Marlboroky položené na stole, pak ale odolal pokušení. Nebude se přece doprošovat. S výrazem hrdosti na sebe sama, že tak těžkou zkoušku přece jen úspěšně zvládl, zalovil v náprsní kapse džínové bundy. Z potrhané a pomačkané krabičky vytáhl stejně pomačkanou cigaretu daleko levnější značky a také si zapálil.

Číšník je celou dobu, kdy kuchař připravoval žádané

pokrmu, nenápadně sledoval od výčepního pultu. Tahle dvojice ho bavila. Zprvu si nebyl úplně jistý, co jsou zač. Žena mu na matku toho nevychovance připadala moc mladá, ale jejich vzájemná komunikace celkem přesvědčivě vyvrátila pochybnosti o vztahu těch dvou. Kráska si buď uměla natolik dobře poradit se známkami přibývajících let, nebo byla příliš brzy zvědavá. Tuhle decentní formulaci používala jeho manželka pro matky, které si pořídily potomka v nepřiměřeně nízkém věku. Kráska však nepůsobila dojmem, že by v mládí byla natolik hloupá a nechala si zkazit svoje nejbezstarostnější léta nechtěným těhotenstvím s nějakým frajírkem někde na mejdanu. Vypadala dost inteligentně. I když kdoví, jaká byla za mlada. Třeba je ten její puberták po ní a teď jí jen vrací ty samé problémy, které dělala rodičům kdysi ona. Ať to je, jak to je, každopádně vypadala velice dobře. Nenápadné líčení jen zdůrazňovalo její nevšední krásu. Ani rtěnku nepoužívala příliš výraznou. U vlasů nebyl schopný poznat, jestli se jedná o přirozený odstín, nebo zda jsou dobarvené. Měla je jednoduše stažené do ohonu, což jí dodávalo mladistvý a trochu dívčí půvab. Halenka tmavší béžové barvy nebyla určitě žádná běžná konfekce. Velice jí slušela. Díky dvěma rozepnutým horním knoflíčkům dávala možnost zahlédnout vrchní část pěkně tvarovaných ňader, ale neodhalovala neslušně zas příliš. Jemná krajka, pod látkou skoro neznatelná, ukazovala, že nepatří k těm, které nenosí podprsenku. Vypasované džíny s úzkými nohavicemi jen zdůrazňovaly její dlouhé nohy. Boty na nízkém podpatku byly sladěné s barvou halenky i kabelky. Všechno vypadalo na luxusní zboží.

Šperků nenosila mnoho, ale vypadaly draze, zvláště prsten s broušeným kamenem na pravé ruce. Možná dárek k nějakému výročí. Nebo že by snad k narození následníka a pokračovatele rodu naproti? Velkému prstenu dělal ještě společnost malý prstýnek na téže ruce a snubní prsten na levém prsteníčku. Náušnice, nepřiliš vyzývavé ani zanikající, zdobily její rozkošná ouška. Jemný zlatý řetízek mizel ve výstříhu, a tudíž vrchní netušil, jaký přívěsek na něm je. Velice rád by jeho podobu zjistil, jenže naklánět se nad takovou dámou, aby dohlédl do míst, kde se skrýval, bylo sice velice lákavé, ale naprosto nevhodné. Navíc nevypadala, že si dá od cizího člověka něco takového líbit. Vše vhodně doplňovala malá brož ve tvaru květiny blýskající se na halence. Rozhodně nebyla ověšena

šperky jako špatný výrobek reklamou. Některé ženy něco takového umí. Jsou ověšeny šperky bez výběru jako benátský lustr cingrlátky. Hlavně se dostatečně a nápadně blýskat. K tomu jsou zmalované až hrůza. Vrstvu líčidel by jim mnohdy záviděla i Petřínská rozhledna. Mít na sobě tolik barvy, tak rozhodně nikdy nepozná ani náznak rzi. Tahle dáma však ví, co jí sluší, a má vkus. Vše se na ní vhodně doplňovalo.

Měla velmi hezký obličej s jemnými, něžnými rysy i přiměřeně velká ústa s krásně tvarovanými rty. Doplnoval ho roztomilý nosík, skoro neznatelně přizvednutý. Ale zvláště vynikaly výrazné nádherné oči hnědé barvy, jak měl číšník možnost poznat během rozhovoru. Jistě se jimi uměla velmi příjemně a svůdně dívat, ale také ve chvílích nespokojenosti vysílat hodně nepříjemné pohledy. To druhé mohl mládenec naproti ní velmi dobře potvrdit, protože zrovna takové k němu přes stůl skoro neustále směřovala. Jak nasvědčovalo její jednání s mladíkem, i přes svůj něžný zjev dokázala být velmi rázná a cílevědomá.

Chlapcova tvář také nepostrádala jemné rysy. Vlasy měl tmavší než ona a pršáček o něco větší. Vzдорovitě stisknuté rty, trochu plnější a červenější, než je u chlapce přiměřené, mu spolu s delšími vlasy dodávaly trochu dívčí vzhled. Jako malý mohl být docela roztomilý. Teď se však za každou cenu snažil roztomilost nahradit, podle jeho názoru, přiměřenějším výrazem tvrdého a samostatného muže. Nedařilo se mu to. Jeho ještě do značné míry dětské rysy ho v tomto úsilí značně zrazovaly. Nevypadal ani roztomile, ani dospěle. Barvu očí nešlo posoudit, protože mladý pán stále hleděl otráveně nepřístupným pohledem do země nebo zadumaně někam stranou. Ani ve chvíli, kdy odpovídal, se nedíval na toho, s kým mluvil. I ženu naproti svým pohledem při řeči míjel. Jen občas se na ni podíval, ale okamžitě, když se jejich oči setkaly, zrakem zase uhnul.

Oblečený byl do džínové soupravy, zatím ještě nijak moc ošoupané nebo oprané, a zářivě žlutého trička s anglickým nápisem, které mu poněkud povylézalo z kalhot. Podolků a dětinského chování se tedy ještě nedokázal zbavit. Na nohou měl obuté zánovní sportovní boty bílé barvy s modrými doplňky. Zdobil ho pouze jediný šperk, zlatý řetízek s přívěskem ve tvaru koníka. Chvillemi si s ním, pravděpodobně z nedostatku jiné zábavy, pohrával. Ne zrovna

levné hodinky na jeho pravé ruce měly poškrábané skličko. Zřejmě nebyl příliš zvyklý dávat si na svoje věci pozor. Celkově dělal dojem synáčka z lepší rodiny, u kterého se snaha rodičů naprosto mjí účinkem. Seděl velice ležérně s nohama nataženýma daleko před sebe. Bylo jen otázkou času, kdy sjede ze židle a zcela nedůstojně skončí na zemi. Zatím měl štěstí.

Číšník a vrchní v jedné osobě přinesl objednané jídlo. U chlapce musel chvilku počkat, než ho napadlo dát si půllitr s limonádou stranou. Když měli hosté talíře před sebou, popřál dobrou chuť. Poděkovala raději za oba a nezmýlila se. Mládenec pusu neotevřel. Slovy díky rozhodně neplýtvá. U dámy bylo velmi dobře znát, jak má pravidla slušného stolování naprosto samozřejmě zažitá, zato on seděl shrbený a jedl s lokty na stole. Dokonce se občas z jeho strany ozvalo mlaskání. Znechuceně se na něj podívala a napomenula ho. Dojedli téměř současně. Číšník okamžitě přispěchal odnést prázdné talíře.

„Bylo vše v pořádku? Jste spokojeni?“ otázal se.

„Ano. Překvapení šéfkuchaře bylo opravdu výtečné. Jsem velice spokojena,“ odpověděla s úsměvem.

„Budete si přát ještě něco?“

„Kávu prosím.“

„Jednou, nebo snad dvakrát?“ pohlédl na mladíka. Ten mu však nemínil věnovat svou vzácnou pozornost.

„Dvakrát,“ odpověděla zase ona. „Jednou bez cukru a jednou s hodně cukrem,“ upřesnila.

Mladý muž se poprvé spokojeně usmál. Za chvíli stál voňavý nápoj před každým z nich. Chlapec postupně roztrhl všech šest sáčků s cukrem, které dostal, a jeden po druhém nasypal do šálku. Doma si nejspíše dělal kafe rovnou do cukřenky. Pečlivě zamíchal a pomocí lžičky začal s chutí kávu poměrně hlasitě srkat. Po několikerém usrknutí se však zarazil a pozvedl oči k ženě naproti. Opět kněmu vysílala nesouhlasný našťvaný pohled. Pečlivě lžičku olízl a položil ji na talířek. Zatvářila se spokojeněji. Sáhla pro cigaretu do krabičky ležící stále na stole, kterou si svým luxusním zapalovačem zapálila. Také zalovil v náprsní kapse bundy, ale žádnou cigaretu už nenašel. S drzostí pubertáků hrábl po jejích cigaretách. Zakryla krabičku Marlbborek rukou.

„Máš dost vysoké kapesné, abys měl na vlastní. Když už musíš

kouřit, tak kuř svoje. Loudily opravdu miluju. Zbývá týden do konce měsíce a ty jsi zase bez koruny. Co s těmi penězi pořád děláš? Nauč se trochu hospodařit, ať vyjdeš. Bude se ti to v životě hodit,“ dala mu místo cigarety poučení, o které evidentně nestál. Mladík se zatvářil ublíženě.

„Musel jsem si koupit nějaké věci do školy. Obaly a tak,“ hájil svou neschopnost vyjít s kapesným mimořádnými výdaji. Neuspěl.

„Nevymlouvej se. Pokud si dobře vzpomínám, tak jsi po mně peníze na tohle chtěl a také jsi je dostal. Pět stovek. Paměť mi ještě neselhává, tak stará zase nejsem. I když tobě by se častokrát hodilo, kdybych už konečně byla sklerotická bába, která si nepamatuje, co bylo včera. To si ještě dlouho počkáš. Stejně mi doteď vrtá hlavou, kolik sis toho do té školy opravdu koupil. Těch pár věcí, co jsi mi ukázal, rozhodně nestálo pět set korun. Příště pěkně přineseš účet, ať si to můžu taky zkontrolovat. V tomhle ti zrovna moc nevěřím. Nechceš kápnout božskou, za co ty peníze opravdu vyletěly komínem?“ pohlédla na něj zkoumavě. Nechtěl.

Dala mu už pokoj. Stejně na ni jen kouká a myslí si kdovíco. Vzala kabelku, oznámila mu, že si musí odskočit. Připojila důrazné varování, ať ho ani nenapadne objednat si pivo, zatímco bude pryč. Za pozornosti všech dědků, kteří očima bezostyšně hltali její postavu se vším, co k ní patřilo, odkráčela na dámské toalety. Sledoval ji také, ale ze zcela jiného důvodu než ostatní. Jen co za ní zaklaply dveře, hbitě hmátl po krabičce cigaret, kterou tam neprozřetelně nechala, a dvě cigarety si nestydatě přivlastnil. Po malém zaváhání však jednu vrátil. Nejspíš nechtěl zbytečně dráždit její beztak už špatnou náladu. Zapálil si a rychlými šluky se snažil cigaretu vykouřit dřív, než přijde zpátky. Nepovedlo se mu to, byla rychlejší. Střelila po něm vzteklým pohledem, ale vynadáno nedostal. Dopila kávu a kývla na vrchního, že si přeje platit. Vyrovnala účet, na zpro-pitném opravdu nešetřila, ještě jednou pochválila jídlo i skvělou obsluhu, načež pobídla svého mladého společníka, ať se také laskavě zvedne. Při odchodu jim číšník poděkoval za návštěvu restaurace a vyjádřil přání, aby je někdy opět navštívili. S přívětivým úsměvem odvětila, že se velmi ráda zastaví, až zase budou mít cestu kolem.

Oknem sledoval, jak jdou k zaparkovanému Oplu bílé barvy. Najednou se žena v polovině cesty mezi vchodem restaurace a autem zastavila a prudce se otočila k mladíkovi. Něco po ní chtěl. Rázně

zavrtěla hlavou, ale umíněně jako malé dítě trval na svém. Vyndala peněženku a s našťvaným výrazem mu podávala bankovku. Vztekle něco pronesla. Nejspíš v tom smyslu, že je to naposled nebo že mu tyhle peníze strhne příští měsíc z kapesného. On pouze rezignovaně pokrčil rameny a chňapl po bankovce. Do dveří restaurace vrazil s vítězoslavným výrazem. Šel přímo kvýčepnímu pultu a požádal o Camelky. Dostal je. Tentokrát poděkoval celkem zřetelně, dokonce s příjemným úsměvem. Rozhodně mu to slušelo víc než předchozí pubertácké chování. Zřejmě se předvádí pouze před matinkou, aby viděla, jak už je dospělý, a tudíž nepotřebuje žádné rady ani poučování, pomyslel si vrchní. Že ale nadále potřebuje její peníze, právě názorně ukázal. Nejspíš stejně jako další spousta mladých pocitujících k penězům rodičů větší náklonost než k nim samým, byl ochoten se přemoci a alespoň jako jejich poskytovatele je brát na vědomí. Mezitím žena venku nastartovala auto a vycouvala zpod stromů na cestu. Nervózně sledovala hodinky. Když mladík konečně nasedl, rychle zařadila rychlost a zprudka se rozjela k cíli jejich cesty.

„Teda, to byla kočka. Takovej kus jeden nevidí každý den. Tu bych chtěl mít doma, kam se na ni hrabe moje stará. Až mi z toho vyschlo v krku,“ pronesl dědek Choura. „Přines mi rum,“ zavolal na číšníka. Ten při nalévání žádané lihoviny jízlivě odpověděl:

„Jen jestli by ona chtěla mít doma tebe. Asi těžko.“ Dotyčný do sebe rum bleskurychle obrátil a bez ohledu na zlomyslnou poznámku dodal:

„Vopravdu šťabajzna. Ale ten její kluk, tak ten byl fakt na zabití.“